

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 6 | 15. MARTS 1924 | 74. AARGANG

SANDHEDENS MAGT OG INDFLYDELSE.

(Tale af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad, holdt den 5. Oktober 1923 i Salt Lake City.)

—

Mine kære Brødre og Søstre; jeg er meget lykkelig over at være i Stand til at bære mit Vidnesbyrd om Inspirationen af de Ord, der blev sagt i Formiddagsmødet. Præsident Grants Aabningstale gjorde et dybt Indtryk paa mig, og for mig synes det, ligesom for en af Stavpræsidenterne, at vi sjældent har haft en saadan Lejlighed til at erkende, i hvor umiddelbar Forbindelse Herrens Profet, der nu staar som Hovedet for Kirken, er med den guddommelige Indflydelse, under hvilken vi véd, at denne Kirke ledes. Med inderlig Glæde lagde jeg ogsaa Mærke til de stadige Hentydninger til den store Begivenhed, der fandt Sted i Staten New York for lidt over et Hundrede Aar siden — en af de virkeligt store Begivenheder i Verdens Historie.

En Bemærkning af Præsident Penrose mindede mig om en Udtalelse til mig for ikke ret længe siden af en af mine unge Venner, der har studeret Mormons Bog. Han sagde: »Jeg har

anvendt en Del af min Tid til Studiet af de forhistoriske Ruiner i Syd- og Nordamerika, og disse udgør en vidunderlig Stadfæstelse af Mormons Bogs Sandhed. Men.« tilføjede han paa en overbevisende Maade, »eftersom jeg læste og studerede Mormons Bog, kom jeg til den Slutning, at jeg ikke behøver Sandheden af denne vidunderlige Bog stadfæstet gennem forhistoriske Folkeslags Efterladenskaber, hvor de end findes, thi jeg har opdaget, at Bogen i sig selv er et Vidnesbyrd om dens Sandfærdighed.« Jeg glædede mig over at høre denne unge Mand bære et saadant Vidnesbyrd, thi deraf vidste jeg, at han havde lært den største Lektie, som kommer til ethvert Medlem af denne Kirke, der formedelst Aandens Vidnesbyrd for sig selv erfarer, at dette i Sandhed er Guds Værk. Det er en uimodsigelig Kendsgerning, at har vi med store, betydningsfulde Sandheder at gøre, da indeholder saadanne Sandheder i sig selv Beviserne for deres Rigtighed. Det vil sige, man behøver ikke at gaa andre Steder hen for at faa Sandheden stadfæstet. Dette er en af Særegenhederne ved Jesu Kristi Evangelium, thi indenfor dette findes alle de Beviser, som et Menneske kan behøve som Grundlag for et levende, fuldkomment og vedvarende Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk.

Naar vi læser Pagtens Bog, den kostelige Perle, eller andre Skrifter, komne til os gennem Profeten Joseph Smith, da lægger vi Mærke til denne underfulde Ejendommelighed, at hver Aabenbaring i sig selv indeholder et Vidnesbyrd om dens Sandhed. Man behøver ikke at gennemsøge Verden efter Beviser for Sandheden af dette Værk. Beviserne findes indenfor Værket selv.

Det forekommer mig, at vi i Engelen Moronis Besøg til Profeten Joseph Smith har et Eksempel paa den Kendsgerning, at Sandheden i sig selv indeholder Beviserne for dens egen Ægthed. Det kan synes unødvendigt at sige dette til Sidste-Dages Hellige, men især unge Mennesker, og sommetider ogsaa de ældre, har ofte den Mening, at de maa søge vidt omkring for

at finde Beviser for Sandheden af Aabenbaringerne til Joseph Smith. Jeg er bleven dybt paavirket ved at læse — hvad jeg har læst saa ofte — Profeten Joseph Smiths ligefremme, ukunstlede Beretning om Moronis Besøg tilligemed de indre Beviser for denne Beretnings Sandfærdighed. Læg for Eksempel Mærke til, som omtalt af Præsident Penrose, at Engelen kom i Lys, ikke i Mørke. Sandhed kommer altid i Lys; den kan ikke komme i Mørke. Den kommer ikke indhyllet, maskeret eller uformeligt. Den kommer ikke i det skjulte og hemmelighedsfuldt, men i det klare Daglys eller i et Lys, klarere end Dagen, der gør den tydelig og forstaaelig for det menneskelige Sind. Det har altid for mig været et Bevis paa Sandheden af Josephs ligefremme Beretning, at Profeten i al Oprigtighed erklærer, at Moroni kom omgivet af Lys, at Moronis Form og Skikkelse viste sig i dette Lys, eftersom Profetens Øjne, formedelst den Kraft, der hvilte paa ham, var i Stand til at se, hvad der foregik i Værelset.

Selve Beretningen, naturlig og ligetil, er et ypperligt Literaturprodukt, der giver Læseren Overbevisningen om, at denne Mand fortæller den ukunstlede Sandhed, netop det, han saá; netop det, han vidste havde fundet Sted. Mennesker, der fortæller Usandhed og forsøger at bedrage deres Medmennesker, taler sjældent med den uforbeholdne Tydelighed og med den jævne Ligefremhed, der kendetegner denne fortræffelige Beretning om Moronis Besøg, hvilken findes i den kostelige Perle.

Præsident Penrose henledte ogsaa Opmærksomheden paa den vidunderlige pædagogiske Fremgangsmaade, som Moroni anvendte. Engelen kom for at undervise den unge Profet om de Ting, som han var sendt for at bringe til Verden. Tre Gange gentog han de samme Lærdomme, og Natten var til Ende, da han for tredie Gang forlod ham. Udmattet efter den lange Nattevaagen gik han dog ud for at arbejde i Marken, da Engelen for fjerde Gang kom til ham. Og som for at overbevise den unge Mand om, at dette ikke havde været et nat-

ligt Fantasifoster, kom Engelen nu i fuldt Daglys, i Solens klare Skær og gentog de samme Ting.

Jeg har været Lærer i mange Aar, og jeg maa hojligen beundre den kloge Undervisningsmetode anvendt af Engelen Moroni, da han belærte den unge Joseph om det store Værk, som han skulde paabegynde i denne Verdenshistoriens sidste Periode. Dette er et andet Bevis paa Sandfærdigheden af Beretningen om dette mærkelige Syn. Denne 17 Aar gamle Dreng havde ingen forudgaaende Erfaring eller Uddannelse, der kunde gore det muligt for ham at opdigte og fremlægge for Verden et saa ypperligt og med Pædagogikens Love overensstemmende System, som indeholdes i denne Beretning om, hvorledes Joseph blev undervist af Engelen Moroni.

Det har været sagt, og jeg tror med Rette, at dersom nogen med Eftertanke vil læse Beretningen om det forste Syn, omtalt i Formiddags af Præsident Grant, i hvilket Faderen, den Almægtige, og hans Son Jesus Kristus viste sig for Drengen i Skoven ved Palmyra, og i Forbindelse dermed læse om Engelen Moronis Besog, da vil de i disse to Begivenheder i Kirkens Historie finde Spirerne til alt, hvad der senere skete i Profeten Joseph Smiths Liv. Lige ved Begyndelsen af Profetens Livsgerning, før Kirken blev oprettet, blev hele Fremtiden forberedt, ligesom et Frøkorn, der lægges i Jorden, frembringer en fuldstændig Plante. De Frø, der blev saaet i Profetens Sind og opfattet af hans Forstand under de to forste store Aabenbarelser, indeholdt Spirerne til alt, hvad Profeten skulde bringe frem gennem sit Liv, eller hvad vi bringer frem i vore Dage. Dette er ogsaa for mig et overbevisende Vidnesbyrd om Sandheden af alt, hvad der henhører til Profeten Joseph Smiths Livsgerning. Hvorhen vi end vender os, hvad vi end berorer af det, han udførte, kommer den Overbevisning til alle, som vil læse og tænke uhildet, at her var et Menneske, som saá, som vidste, som fortalte Sandheden, som ikke var i Stand til at lyve, og som intet Forsog gjorde paa at udsmykke, forandre eller forøge det, der var kommet til ham.

Alle disse Ting og mange flere, forbundne med, hvad der fandt Sted for hundrede Aar siden, og som vi mindes ved denne Konference, er ikke alene vidunderlige, men én Ting frem for alle andre faar os til ligesom at føle den guddommelige Beskaffenhed af hele Tildragelsen. Ved hvert af Besøgene gennem Natten, paa et vist Tidspunkt, der ikke nærmere betegnes for os i den af Joseph givne Beretning, citerede Engelen Moroni Vers fra Bibelen. Visse Citater blev givne, ligesom de findes i Bibelen, men enkelte andre blev læst anderledes. En især blev forandret i en saadan Grad, at den findes blandt Aabenbaringerne i Pagtens Bog, 2. Kapitel: »Se, jeg vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Prøfeten Elias' Haand, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer; og han skal plante Fædrenes Førjættelser i Bornenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle vendes til Fædrene. Om dette ikke blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt aldeles øde ved hans Komme.« Moroni havde vist Drengen et Billede af Fortiden, af Nutiden og af Fremtiden; af noget, der havde sket, noget, der skete, og som skulde ske. Derefter blev denne 17 Aars Dreng undervist om, at Guds Præstedømmes Fuldmagt vilde være nødvendig ved Udførelsen af det, der var blevet ham vist. Tegningen til en Jernbane kan let udarbejdes, men der skal Kapital til for at bygge en Jernbane. Drengen blev underrettet om, at det store Arbejde, der var blevet aabenbaret til ham i Løbet af den lange Nat og den følgende Dag, kun kunde udføres formedelst Pærstedømmets Myndighed, og at denne Fuldmagt vilde række tilbage til Fortiden for at frelse dem, der var døde uden at adlyde Loven. Elias skulde vende Bornenes Hjerter til Fædrene og Fædrenes Hjerter til Børnene. Ved denne Lære bliver alle Tidsperiøder samlede til en, alle Begivenheder gjort til Led i en stor, fremadskridende Plan. Alle Ting og Tider er forenet med Gud søm Hovedet. Eftersom denne Læresætning udvikles, bliver den maaske den mest betydningsfulde af alle Principperne aabenbarede i disse de sidste Dage gennem

Profeten Joseph Smith. Behover jeg at sige, at den Kendsgerning, at denne Læresætning behøvedes til at sammenføje og forene alle Moronis øvrige Principper og Lærdomme, er et stort Vidnesbyrd om Sandheden af Profetens Beretning om Moronis Besog?

Har Sværdet, Kanonen eller andre Krigsredskaber været bestemmende for Menneskeslægtens Udvikling? Nej. En Sandhed, en sand Idé, fremført paa Jorden, har altid været Kærnen i ethvert Fremskridt. Menneskene havde glemt Kristi Evangelium. Da kom Kristus og nedlagde sit Liv for at frelse Verden, og blandt andre Sandheder forkyndte han den, at Mennesket ikke skal sove for evigt i Graven. Denne herlige Sandhed om evigt Liv, der saaledes kom frem i Verden, har virket forandrende paa Menneskenes Liv i næsten to tusinde Aar. Den har baade foraarsaget og standset Krige, men Følgerne af Nationernes Krige har været ubetydelige i Sammenligning med Indflydelsen af den store Sandhed, at Mennesket skal leve igen efter Døden. Ligeledes blev en anden stor Sandhed gennem Joseph Smith bragt ud over Jorden, nemlig den, at under Præstedommet er der en Sammenslutning af alle Tidsperioder, og at de Dode ikke alene skal leve igen, men at de kan opnaa det, som de gik Glip af her paa Jorden, thi Præstedømmets Magt har ingen Begrænsninger, men er uendeligt. Derfor bygger vi Templer. Denne Sandhed begynder allerede at omdanne Menneskers Anskuelser, og med Tiden vil den hjælpe til at omskabe vor krigshærgede Verden. Sandheder styrer Menneskehedens Skæbne, enten de anerkendes eller ej.

De, der har Sandhed, er ikke bange; de er frygtlose og frimodige. Sidste-Dages Hellige har Sandhed, derfor er der ingen Frygt i deres Hjerter. Enhver Side af denne Kirkes Historie vidner om dens Sandhed. Enhver Linie i den hellige Skrift forkynder Sandheden af dette store Sidste-Dages Værk. Ethvert Kapitel i denne Kirkes Historie fra Profeten Joseph Smith til Profeten Heber J. Grant forkynder den

samme Sandhed. Med Sandhedens Sværd skal vi vinde den Kamp, hvortil Gud har kaldet os. Jeg husker, at jeg som Dreng læste nogle trøsterige Ord i Pagtens Bog. Lad mig til Slutning læse dem her. Som ungt Menneske nærede jeg ofte Frygt, sommetider for Mennesker, men oftere for de mørke Kræfter udenfor. Jeg tænkte ofte paa, om dette forfulgte Folk mon vilde blive i Stand til at udføre alt det, der var det tiltænkt. Da fandt jeg under Læsningen af Pagtens Bog følgende Skriftsteder, der har været en Glæde, en Trøst og en Opmuntring til mig hele mit Liv, thi Herren sagde til sit Folk i Harmony, Pensylvanien, før Kirken var organiseret:

»Frygter derfor ikke, lille Hjord, gører godt; lad Jord og Helvede forene sig imod eder; thi dersom I ere byggede paa min Klippe, kunne de ikke faa Overhaand. Se, jeg fordømmer eder ikke; gaar bort og synder ikke mere. Udfør med Alvorlighed det Arbejde, jeg har befalet eder. Se hen til mig med hver Tanke. Tvivl ikke, frygt ikke. Betragt Vunderne i min Side og Naglegabene i mine Hænder og Fødder; vær bestandige, hold mine Befalinger, og I skulle arve Himmeriges Rige.«

Hvad bryder vi os om Bagvaskeren eller Løgneren; hvad bryder vi os om Fjenden, der rejser sig for at bekæmpe os i Udøvelsen af vor hellige Gerning? Vi har Sandheden, det mægtigste Vaaben, som Gud har givet sit Folk, og vi skal vinde til sidst, dersom vi udfører de Ting, som Gud har forlangt af os. Maa vi være stærke i Guds Gerning, maa vi være frygtløse og uforsagte, beder jeg i den Herre Jesu Kristi Navn. Amen.

STRØTANKER.

Fattige Folk anser altid deres rige Slægtninger for at være gerrige.

Uvidenhed er støjende og taabelig; Intelligens er beskeden, men iagttagende. Dit gode Arbejde vil blive set og paaskønnet af de Intelligente.

NAAR VI BEDE OM VISDOM.

—

Hovedprincippet i de Sidste-Dages Helliges religiøse Tro er, at Bibelens Gud er en Aabenbarelsens Gud, hvilket vil sige, at han vil give Visdom til alle, som beder ham derom i Tro »uden at tvivle«. Joseph Smith var enfoldig nok til at tro dette og bad Gud om at vise ham, hvilket af de forskellige Kirkesamfund var det rette. Resultatet var, at Faderen og Sønnen viste sig for ham som Svar paa hans Bøn. Han modtog Befalinger og Løfter vedrørende Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke og Paabegyndelsen af Tidernes Fyldes Husholdning.

Gud hører enhver Bøn om Visdom, opsendt til ham i Tro uden at tvivle, men ikke alle er i Stand til eller beredt paa at modtage den Visdom, de behøver, paa den Maade, som Herren vælger at give den til dem. Ved Tanken om det vidunderlige Syn, som Profeten Joseph modtog, da han bad om Visdom, er det kun naturligt, at mange Sidste-Dages Hellige haaber og venter, at deres Bønner om guddommelig Vejledning vil blive besvaret ved en eller anden vidunderlig Tilkendegivelse af Guds Magt og Herlighed. Men dette er en Vildfarelse, der beror paa en mangelfuld Forstaaelse af Herrens Hensigt med saadanne Tilkendegivelser.

Ved Begyndelsen af Tidernes Fyldes Husholdning var det nødvendigt, at Gud skulde have et Vidne paa Jorden i Stand til, gennem personlig Erfaring og Kundskab at bekæmpe Samtidens Vildfarelser vedrørende Guddommen og lære Menneskene, at Faderen og Sønnen er to særskilte, personlige Væsener i menneskelig Skikkelse. Før at denne Husholdnings udvalgte Redskab kunde blive et saadant Vidne, var det, at de to Medlemmer af Guddommen viste sig for ham.

Men fordi denne Profet, der staar som Hovedet for den vigtigste af alle evangeliske Husholdninger, modtog mange Syner og Aabenbaringer af usædvanlig Beskaffenhed som Svar paa sine Bønner om Visdom, følger det ikke deraf, at Hellige i snævrere Virkekredse og mindre ansvarlige Stillinger

burde vente altid at have deres Bønner besvarede paa samme Maade. Saadanne Svar hørte ogsaa for hans Vedkommende til Undtagelserne. I de allerfleste Tilfælde under hans Virksomhed, da han trængte til og oprigtigt anraabte Herren om Visdom, fik han ikke Svaret i Form af overnaturlige Tilkendegivelser, men var henvist til at »udtænke i sit Sind« de Spørgsmaal, der voldte ham Bekymring, eller løse dem ved Forsøg, Iagttagelser eller ad Erfaringens Vej, som almindelige Mennesker gør.

Det er sandt, at Herren vil give Visdom til alle sine Børn, der henvende sig til ham paa rette Maade, men det vil ikke altid ske ved Aabenbaring. Langt snarere vil han give os Visdom gennem Erfaring og endog gennem Prøver og Lidelser. Jesus lærte af det, han led, og saaledes maa vi. Der er visse Ting, som vi ikke kan lære paa nogen anden Maade end ved Aabenbaring, som for Eksempel, at Jesus er Kristus. Men der er andre Ting, som kun kan læres gennem Erfaring, og en af disse er Forskellen mellem det bitre og det søde. Vi kan ikke opnaa Frelse, før vi har lært denne Forskel, følgelig er Erfaring nødvendig til Frelse.

Dersom vi kunde løse enhver Opgave i Livet ved blot at bede vor Fader i Himmelen give os Løsningen gennem Aabenbaring, vilde vi kun have ringe Udbytte af vort Ophold paa Jorden. Hvis en Regneelev fik alle sine Opgaver løst af Læreren, vilde han aldrig selv lære at regne.

Vi burde i Sandhed søge Visdom hos vor Fader i Himmelen gennem Tro og Bøn; men vi burde overlade til ham at bestemme Maaden, hvorpaa den skal blive bragt til os. Sommetider vil han besvare vor Bøn ved en direkte Aabenbaring gennem den Helligaand, hvilken vil fylde Sjælen med Lys og Ærefrygt og jage al Uro og Tvivl ud af Sindet, ligesom den opgaaende Sol bortvejrer Mørket paa Jorden. Sommetider vil han sende en Engel med Herrens Ord og Befaling, thi mange Hellige i denne Uddeling har modtaget Engles Betjening. Eller han vil give os den ønskede Oplysning gennem

en Drøm eller et Syn. Eller han vil lade den Helligaand røre ved vor Forstand, saaledes at den forynges og udvides og er i Stand til at række ud efter og omfatte de Kundskabsskatte, som vi søgte efter.

Men Guds sædvanlige Maade at give os den Visdom paa, som vi beder ham om, er at anbringe os i saadanne Omgivelser og lede os gennem saadanne Erfaringer, at vi erhverver os denne paa en naturlig Maade. Husk ogsaa paa, at den, som beder om Visdom og Forstaaelse af evangeliske Sandheder, men som ikke læser eller studerer de hellige Skrifter, hvori disse Sandheder findes, eller som ikke besøger Herrens Hus, hvor de fremsættes og forklares, vil ikke kunne »faa noget af Herren«. Og den Herrens Tjener, der i dit Hjem eller i Forsamlingen forkynder dig Herrens Ord — siger dig Sandheden, er maaske den Engel, du har bedt om. Thi selv en Engel fra Himmelen kunde jo kun sige dig Sandheden, og dersom du ikke vil tro Herrens Tjenere og Skriftens Ord, vil du heller ikke tro en Engel fra Himmelen.

Visdommens Skatte er ligesom kostbare Perler og sjældne Diamanter — de findes kun efter megen Møje og Besvær. Det er denne Møje og Besvær, der gør dem værdifulde. Dersom enhver kunde pille dem op paa Marken, vilde de ingen Værdi have. Dersom vi lever vort Liv og udfører vor Gerning paa den af Gud anviste Maade, vil alt, hvad der møder os i Livet, forøge vor Visdom og bringe os nærmere Gud. »Alle Ting tjene dem til gode, som elske Gud.« Dersom vi nærer og vedligeholder Aabenbarelsens Aand og holder os nær til Herren, medens vi gaar igennem Prøvelsernes og Erfaringernes Skole, som Gud sender os igennem, da vil vi være i Stand til at høste stor Visdom og Kundskab, hvilket en enhver Sidste-Dages Helligs Pligt og Privilegium. Men ingen af os har Ret til at bestemme Maaden, hvorpaa vore Bønner om Visdom skal besvares.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

—

ANKOMST OG BESKIKKELSE. Ældste Walter Nielsen fra Logan, Utah, ankom til København den 27. Februar for at virke som Missionær i den danske Mission. Han er beskikket til Københavns Konference.

Ældste Oscar E. Søderquist ankom til København den 13. Februar paa Vej til Sverige, men indtil han kan faa sit Pas i Orden, er han midlertidigt overført til den danske Mission. Han er beskikket til Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

FULDKOMMENHEDENS VEJ.

(Af *Orson F. Whitney,* en af de tolv Apostle.)

—

Enhver god Kristen betragter Kristi Evangelium som Midlet, og det eneste Middel til Opnaaelsen af Frelse for Menneskene. Det er en Redningsbaad, en Brandstige eller en Vej ud af en livsfarlig Situation. For Sidste-Dages Hellige er det alt dette og mere. En guddommelig Plan til menneskelig Fremadskriden, en Fuldkommenhedens Vej, udarbejdet som en saadan før Verdens Grundvold blev lagt, før Mennesket havde Brug for Frelse — saaledes er Kristi Evangelium, som det blev forkyndt af Joseph Smith, og som det modtages og proklameres af hans Efterfølgere.

Følgelig, naar vi taler om Evangeliet, eller det glade Budskab, (thi dette er den bogstavelige Betydning af Ordet), har vi mere i Tankerne end netop Tro, Omvendelse, Daab og andre af »Evangeliets Love og Ordinancer«. Disse kan aldeles ikke adskilles fra de grundlæggende Principper, hvorpaa de hviler — de mægtige Grundstene: Offer og Forløsning, uden hvilke al denne hellige Lovgivning vilde være uvirksom og uden Betydning. Ejheller kan disse Grundprincipper adskilles fra Idéen om uendelig Fremadskriden, om evig Her-

lighed, hvis Opnaaelse for Mennesket er den store og vidtrækkende Hensigt med Kundgorelsen af Evangeliets Lov, og hvorfor Evangeliet i dets Fylde blev oprettet.

Udtrykket »Evangeliets Fylde« er et relativt Begreb saa vidt det angaar Guds aabenbarede Vilje. Der kan ikke være nogen absolut Fylde, for alle Ting er tilkendegivne, og en saadan Udfoldelse af Lys og Sandhed kan kun komme til et Folk, der er beredt paa at modtage og gore fornuftig Brug af den. »Men naar det fuldkomne kommer, da skal det stykkevise forgaa.« (1. Kor. 13: 10.) Indtil da maa en forholdsmæssig Fylde, eller saa meget som den begrænsede menneskelige Fatteevne kan begribe af uendelig Visdom, være tilstrækkelig for Jordens Beboere, og vedblive at være det hojeste Maal, selv blandt de mest Oplyste.

I sin fuldeste Udstrækning betyder Evangeliet alt, hvad der er forbundet med den Forlosergerning, som udfortes af det guddommelige Væsen, der blandt Menneskene er kendt under Navnet Jesus af Nazareth, men som var og er ingen andre end Jehovah, Israels Gud, (Pag. Bog 110: 1—4), der »kom til sit eget«. men blev forkastet, korsfæstet og dode for at forlose Verden. Der er kun ét sandt Evangelium, og der kan kun være ét. (Gal. 1: 6—9.) Beretningerne om Jesu Liv, skrevne af Matthæus, Markus, Lukas og Johannes, kaldes »Evangelier«, fordi de handler om Herrens personlige Lærergerning paa Jorden; men i Virkeligheden er de kun Dele og Brudstykker af den fuldstændige evangeliske Historie. Frelserens Liv, Dod, Opstandelse og Himmelfart, med de af ham foreskrevne Betingelser, ved hvilke den faldne Menneskehed kan modtage yderligere Velsignelser gennem hans Sonoffer for Synd; alle disse er evangeliske Kendsgerninger, men er ikke Evangeliet i sin Helhed. Den fuldstændige »Historie« om Frelseren og Forloseren, den Gud, som dode, for at Mennesket kunde leve, omfatter Begivenheder baade i Fortid og i Fremtid, baade i Forudtilværelsen og efter Doden; Scenen, hvori han blev valgt til at spille sin store Rolle i det vældige Menneskehedens

Drama, og andre endnu ikke udfoldede Scener, i hvilke han vil have en endnu herligere Optræden paa Tidsaldrenes Skueplads som den uforlignelige Kongernes Konge, der vil regere paa Jorden i tusinde Aar.

Kristi Evangelium er »en Guds Kraft til Frelse« (Rom. 1: 16). Men det er ikke alt. Det er en Guds Kraft til Ophojelse, en Plan udarbejdet af Alvidenhedens Herre, hvorved Mennesket, et Guds Barn, kan gaa fremad Skridt for Skridt i sjælelig Udvikling, indtil det bliver lig sin himmelske Fader, og Arvinger til evige Troner og modtager en Fylde af Glæde. (Pag. Bog 76: 50—70; 93: 33; Abraham 3: 26.)

Dette er Ophojelse. Det er mere end Frelse, nemlig en Udvidelse af det Begreb eller den Tilstand — Frelse med »noget tillagt«. Paa samme Maade er Frelse en Udvidelse af Begrebet Forløsning. En Sjæl kan være forløst — være oprejst fra de Dode — og dog, paa den store Dommens Dag, blive straffet for onde Gerninger, gjorte i Livet. Ligeledes kan en Sjæl blive forlost og frelst, og dog ikke opnaa den Herlighed, der er forbundet med Ophojelse. At forlose, frelse og ophoje er Jesu Kristi Evangeliums tredobbelte Hensigt.

»Det evige Evangelium« (Aab. 14: 6), det samme i Gaar, i Dag og for evigt. Det blev til hos Gud i Himlen, for denne Jord blev dannet, og blev aabenbaret til Mennesket i Tidernes Morgen. Det var Midlet, ved hvilket Adam, vor store Stamfader, igen opnaaede at komme i Samkvem med Gud efter Uddrivelsen af Edens Have; og det er Midlet, hvorved hans Efterkommere kan folge ham ind i det celestiale Rige, hvis de vil. Den samme Sti, som han fulgte, indtil han var udenfor Rækkevidden af hans Overtrædelses frygtelige Folger, maa ogsaa følges af hele Menneskeheden, der fra ham har arvet Faldets Følger, thi ellers vil de aldrig se Guds Ansigt i den evige Herlighed.

Evangeliets Oprindelse og den ædle Hensigt, i hvilken det blev formet, er antydet af Profeten Joseph i folgende Udtryk: »Menneskets oprindelige Grundelementer er selveksisterende

med Gud. Gud selv, hvis Herlighed var midt iblandt disse Aander, tog sig for, fordi han var mere intelligent end de, at udarbejde Love, hvorved Resten kunde opnaa at skride fremad ligesom ham selv.«

At sige dette, er det samme som at sige, at vor himmelske Fader ikke er nogen Monopolist. Ligesom han er almægtig og altstyrende, er han ogsaa medfølende og altruistisk, og har de mindste og svageste af sine Børns Velfærd og Lykke paa Hjerte. Og ikke alene dette, men ogsaa deres Fremgang og Udvikling. I Stedet for at bruge den Magt og Visdom, som han fandt sig i Besiddelse af, til at ophøje sig selv, til at oprette og fortsætte et autokratisk og enevældigt Herredomme, gjorde den store og ædle Fyrste Brug af sin højere Intelligens til Fordel for de mindre Aander omkring den evige Trone, og gav Love, hvorved disse kunde hæve sig til det samme høje Trin, som han nu indtager. Han besluttede, kort sagt, at løfte dem op til sit eget aandelige Udviklingstrin og dele Forvaltningen af Universets Riger med dem. *Saaledes er Guddommelighedens Demokrati.*

Som et System af Love og Ordinancer er Evangeliet et Produkt af uendelig Visdom, en Guds Gerning, en Skabelse. Men ligesom alle andre Skabelser, blev det dannet af forud eksisterende Materialier. »Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det« (93: 29). En evig, uforanderlig Sandhed — det er, hvad Evangeliets Grundprincipper er. Disse blev aldrig skabte. Gud er ikke deres Ophav; men i Erkendelsen af deres Værdi, deres Hensigtsmæssighed ved Gennemførelsen af sine ædle Hensigter, gjorde han Brug af dem med dette Formaal for Øje. I Bevidstheden om disse Princippers forædlende og ophøjede Karakter og Indflydelse, udarbejdede han en Plan, indeholdende disse Principper, som den mest virkningsfulde Maade at tilvejebringe Frelse og Ophøjelse for Menneskene paa.

Ved »Grundprincipper« mener jeg saadanne Principper som Tro og Omvendelse, hvilke er selveksisterende, uskabe-

lige. Ordinancer, som Daab eller Haandspaalæggelse, tilhører en anden Klasse. Disse kunde have, og har udentvivl ogsaa haft, en Begyndelse. Ikke saaledes med de evige Principper, hvorpaa de hviler.

Evangeliet blev tilvejebragt for de af Guds Børn, der var skredet saa langt frem, som det var muligt for dem i Aandernes Verden, før de modtog Legemer; og deres yderligere Fremadskriden blev muliggjort, ifølge denne Plan, gennem Kristi Sonoffer, der opvejede Adams Fald og tilintetgjorde de dødelige Følger af den oprindelige Synd. Faldet og Forløsningen var saaledes Midler til et Maal, og Maalet: himmelsk Lykke, en Fylde af Glæde, opnaas gennem Jesu Kristi Evangelium, der er en Guds Kraft til Ophøjelse.

Alle Enkeltheder forbunden med Menneskets jordiske Pilgrimsgang var kendte og arrangerede, før denne Pilgrimsgang begyndte. Da Faldet var forudset, blev Forløsningen forudbeskikket. Evangeliet blev oprettet og En kaldet til at sætte det i Udførelse. Da hele Maskineriet var fuldført, blev det sat i Gang. Fuldkommenhed — at hæve det menneskelige til det guddommelige — var det store, evige Maal; og i glad Forventning om det skønne og herlige Resultat, der tilsidst maatte komme, trods mellemliggende Sorger og Prøver, var det at »*Morgenstjernerne sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde*«.

HØJE IDEALER.

Et højt Ideal er, naar det først forstaas, lig Solen i vort Planetsystem, der tiltrækker alle de andre Himmellegemer; alle Skygger peger mod dens Centrum.

Den opadstræbende Higen af et Menneske besjælet af Sandhedens Aand er Midlet, ved Hjælp af hvilket et Ideal bliver til en Virkelighed.

I gamle Dage blev der i Krigens Tid tændt Bavner, som skulde hjælpe Flygtningen at finde Vej til Sikkerhed. Reli-

gionen er en Bavne for hele Verden, og Forskellen er kun, at Krigen mellem godt og ondt fortsættes uophørligt.

Nordstjernen er en vidunderlig Vejviser for den, som er faret vild — hvis han har iagttaget dens Stilling i Forhold til ham selv og hans Omgivelser; men af sig selv kan Stjernen intet udrette. Det er Vandringsmandens Kundskab og Energi, anvendt med Iver og paa rette Maade, der vil give ham den rette Retning og lede ham til Maalet.

Det samme gælder Religionen; den er kun til Nytte, eftersom vi gør Brug af den.

Med andre Ord, et Menneskes Religion er hans daglige Liv, hans Handlinger. Det, der findes i Bøger, er kun en Beretning om, hvad der er eller kan opnaas, og har ikke mere at gøre med et sandt religiøst Liv, end et Kapitel om Astronomi har at gøre med Maanens Bevægelser.

Det retfærdige Menneskes Religion er hans Levnedsløb, ikke nedskrevet i Bøger, men i Gerninger.

I Lunden histovre ser jeg et Elmetræ, men den Kendsgerning, at det er rodfæstet i den samme Jord, varmet af den samme Sol og vokser midt i en Egeskov, gør ikke dette Elmetræ til en Eg. Ejheller vil Navnet eller Trosbekendelsen, selv om den i sig selv er sand, give alle Tilhængere Guldstemplet.

Af Frugten kender vi Træet. En ren Kilde giver ikke urent Vand, og et rent Liv er ikke bygget paa urene Motiver.

Vi kan leve i Fortiden ved Historien, i Fremtiden ved Haabet, men i Nutiden kan vi kun leve ved vore Gerninger.

(»Liahona«.)

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).